

o případy, kde žalobní nárok opřen byl o právní důvod soukromoprávní, kde tedy obecní orgány přes zvláštní zákonné předpisy nebo jiná vrchnostenská závazná nařízení, jež majiteli pozemku, domu, živnostenského podniku nebo jiné věci ukládají k ochraně třetích osob nebo cizího majetku zvláštní opatření, při majetku obecním tato předepsaná opatření, jako na příklad posypání chodníku před obecním domem při náledí, úmyslně nebo z nedbalosti opomenuly. Že pro takové případy pořad práva vyloučen není, zdůrazňuje také shora uvedený judikát v posledním svém odstavci a vylučuje tyto případy zvlášť ze zásady jím vyslovené. Avšak v tomto případě nejde o náhradní nárok, opřený o soukromoprávní důvod, neboť povinnost obcí, postarati se o řádné pouliční osvětlení, plyne ze samostatného oboru působnosti obcí, z níž dle Šu 28 odstavec druhý čís. 2 a 3 shora citovaného zemského zákona, jí zejména také přísluší dbáti bezpečnosti osoby a jmění. Jelikož dosud politickým úřadem ve smyslu Šu 37 odstavec druhý zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy rozhodnuto nebylo, zrušil odvolací soud právem rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením dle Šu 477 čís. 6 c. ř. s. jako zmatečné.

Čís. 2451.

Pohledávky z různých právních důvodů lze jen tehdy sečísti (§ 55 j. n.), byly-li uplatněny touž žalobou. Pohledávky z téhož právního důvodu dlužno naopak vzíti v úvahu jako celek pro každou ze žalob, již jsou jednotlivě uplatňovány.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, R I 310/23.)

Žalovaná objednala u žalobce zboží a to v dubnu 1921 za 686 Kč 40 h, v srpnu za 54 Kč, v říjnu za 4408 Kč. Žalobám o zaplacení kupních cen 740 Kč 40 h a 4408 Kč okresní soud vyhověl, zamítнув námítku věcné nepříslušnosti, odvolací soud námítce vyhověl a žalobu odmítl v podstatě z těchto důvodů: Již ze žaloby plyne, že oba zažalované nároky byly splatny v době podání žaloby a měly proto k vůli stanovení příslušnosti býti dle Šu 55 j. n. sečteny. Příslušnost okresního soudu by tu byla pouze tehdy, kdyby byl příslušným nejen ohledně jednotlivých nároků, nýbrž i pro součet jich. Zde však součet nároků převyšuje 5000 Kč, pročež okresní soud není příslušným.

Nejvyšší soud zrušil usnesení soudu druhé stolice a uložil mu, by nehledě k důvodu, z něhož žalobu odmítl, znovu rozhodl o odvolání.

Důvody:

Odvolací soud, odůvodňuje napadené usnesení, kterým byl uznán okresní soud v tomto sporu za věcně nepříslušný, uvádí, že se musí zažalované pohledávky sečísti, ježto v době podání žalob byly již splatny a že po sečtení pohledávek zažalovaný dluh 5000 Kč, tudíž hranici, až do které jsou okresní soudy příslušny (§ 49 čís. 1 j. n. v doslovu zákona čís. 161/1921), převyšuje. Při tom je dle názoru odvolacího soudu

nerozhodno, zdali zažalované pohledávky vznikly z téže či z několika objednávek. Toto stanovisko odvolacího soudu jest mylné, protože, nejde-li o pohledávky z jednoho nebo jednotného právního jednání a jde-li o pohledávky z různých právních jednání jako na příklad z několika časově oddělených kupních smluv, mohou tyto pohledávky každá zvlášť býti zažalovány a sečísti jest jen ty, které byly uplatňovány touž žalobou (§ 55 j. n.). Nebylo by tedy v tomto případě sčítati pohledávky, neboť jsou uplatňovány ve dvou žalobách, leda že by šlo o části pohledávky jediné, z jedné objednávky vzniklé. Co se týče splatnosti pohledávek, je tato okolnost při určování věcné příslušnosti vůbec nerozhodna a opačné mínění odvolacího soudu nemá v zákoně opory. Dle toho důvody, o které je napadené usnesení opřeno, odpadají a nutno zkoumati, zdali opodstatněny jsou výtky, jež se činí v odvolání usnesení prvního soudu, jímž se týž prohlásil za příslušna. Dlužno zkoumati, zdali první soud správně ocenil provedené dukazy, když na základě nich zjistil, že jde o pohledávky z různých, spolu nesouvisejících nákupů, a zdali první soud právem pominul dukazy, které že nepředseval, se v odvolání vytýká a kterými mělo býti prokázáno, že požadované pohledávky mají puvod v jedné objednávce a jsou tudíž jen částmi jedné pohledávky. Kdyby správným bylo nalezeno zjištění (závěr) prvního soudu o různém vzniku a právním základu zažalovaných pohledávek, byl by po rozumu Šu 49 čís. 1 a Šu 55 j. n. okresní soud nepochybně příslušným, protože žádná z podaných žalob nezní na více, než 5000 Kč a spojení jejich k jednotnému projednání (§ 187 c. ř. s.) na příslušnost vlivu (§ 29 j. n.) nemá, a opačně, pakli by uznáno bylo, že jde o pohledávky z jednoho jen právního jednání, tedy o dluh jediný a pouze na části rozdělený, byl by při celkové jich výši přes 5000 Kč (§ 55, druhá věta j. n.) příslušný sborový soud a bylo by naň (§ 475 odstavec druhý a § 476 c. ř. s.) věc odkázati.

Čís. 2452.

Povoleny-li týmž usnesením podle třetího odstavce Šu 350 ex. ř. vklad vlastnického práva pro dlužníka a vnuceného zástavního práva pro vymáhajícího věřitele, platí v tom i onom směru 14denní rekursní lhůta.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, R I 312/23.)

Soud své stolice povolil k návrhu vymáhajícího věřitele Josefa S-a podle Šu 350 ex. ř. 1. exekuci vkladem dlužníkovu práva vlastnického k nemovitostem zapsaným ve vl. čís. 52 v D. za současného vkladu práva zástavního pro Občanskou záložnu v L. za postoupené jí pohledávky Ludmily W-ové 12.000 Kč a nezl. Blaženy W-ové 18.000 Kč, 2. exekuci vkladem práva zástavního na zmíněné nemovitosti k vydobytí vykonatelných pohledávek Josefa S-a 15.000 Kč a 3699 Kč s přísl. Rekursní soud stížnost dlužníka a občanské záložny v L. odmítl pokud směřovala proti části 1. napadeného usnesení a zamítl ji, pokud napadala část 2. usnesení prvního soudu. Důvody: Napadené usnesení bylo doručeno stěžovatelům podle zpátečních lístků poštovních